

Arrest

nr. 47 157 van 10 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in april 2010 toe op Belgisch grondgebied, werd op 25 juni 2010 aangehouden bij een identiteitscontrole en diende op 28 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per faxbericht in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit de stad Faisalabad, provincie Punjab. U stelde dat uw volledige naam M.(...) A.(...) is. U verklaarde dat u in het jaar 2007 supporter werd van de partij "PML-Q" (Pakistan Muslim League-Q). Uw taak bestond er in om van

huis tot huis te gaan en te zorgen voor steun voor Raja Babur, de persoon die in uw regio opkwam voor uw partij. Bij de dag van de verkiezingen zelf in 2007 of 2008, zou u terecht zijn gekomen in een gevecht tussen mensen van de "PML-N" en de "PPP". Mensen van uw partij raakten daarbij gewond, waarop ook u bij het gevecht betrokken raakte. U kon vluchten, maar nadien werd u bedreigd door aanhangers van de PPP. Er zou volgens uw vriend B.(...) een "FIR" (First Information Report) zijn opgesteld waarin ook uw naam als beschuldigde zou staan. U bent na het incident ondergedoken en u leefde in Karachi. Omdat uw vriend B.(...) u echter vertelde dat het voor u nergens veilig was in Pakistan, en voornamelijk uit vrees voor de mensen van de PPP, hebt u Pakistan verlaten. B.(...) regelde uw reis met een smokkelaar. U reisde met een paspoort, waarvan u vermoedde dat het uw eigen paspoort was. Met het vliegtuig reide u via een voor u onbekend land naar Italië van waaruit u naar België kwam, ergens in de maand april 2010. Bij een politiecontrole werd u op 25 juni 2010 opgepakt en naar het gesloten centrum te Vottem overgebracht. U vroeg er op 28 juni 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Het paspoort en uw identiteitskaart waarmee u naar België reisde, zou u in België zijn verloren. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van de hieronder vermelde redenen dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst moet het CGVS vaststellen dat u pas asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties nadat u reeds een maand in België verbleef (zie het gehoorverslag CGVS 08/07/2010 en zie verklaringen DVZ 30/06/2010). De vaststelling dat u asiel aanvraag meer dan een maand na uw aankomst in België, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u uw land van herkomst diende te ontvluchten op basis van een vrees voor vervolging en dat u elders nood aan internationale bescherming diende te zoeken. Daarbij merkt het CGVS nog op dat u weliswaar verklaarde in april 2010 in België te zijn aangekomen, maar dat u dat niet kon staven met enig document of ander begin van bewijs. Hoe dan ook, het feit dat u pas asiel aanvraag na hier te zijn opgesloten in een gesloten centrum met het oog op verwijdering doet vermoeden dat u om andere redenen naar België bent gekomen.

Daarnaast merkt het CGVS op dat uw beweerde politieke profiel weinig geloofwaardig overkomt. Het CGVS baseert zich daarvoor op uw verklaringen die niet overtuigend zijn. Ten eerste kon u niet de precieze datum geven van de dag waarop die nationale en provinciale verkiezingen, waarvoor u zelf campagne voerde, plaatsvonden. U kon zelfs niet aangeven of dat in het jaar 2007 of 2008 was, wat zeer merkwaardig is (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.14). Evenmin kon u zeggen op welke dag van de week de verkiezingsdag was (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.16). Gezien uw beweerde betrokkenheid bij de campagne én uw beweerde betrokkenheid bij een zwaar incident tussen de "PML-N" en de "PPP" die dag, is het niet geloofwaardig dat u zelfs niet bij benadering kan aangeven wanneer dit gebeurde. Ten tweede verklaarde u dat u zelf niet was gaan stemmen, hetgeen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw politieke profiel aantast. Immers zou u zelf actief zijn geweest bij het ronselen van kiezers voor uw partij (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.12 en verder), en toch ging u zelf niet stemmen. Gevraagd naar de reden van uw afwezigheid bij het stemmen, verklaarde u eerst dat u niet was gaan kijken of uw naam op de kiezerslijst stond (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.15). Nadien moest u echter toegeven dat uw naam automatisch op die lijst staat omdat u over een identiteitskaart beschikte en dat u niet was gaan stemmen omdat u "met andere dingen bezig was" (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.16). Ten derde was uw kennis aangaande de partij waarvoor u actief was zeer beperkt. Zo bleek u niet echt op de hoogte te zijn van het programma van uw partij (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.17). U verwees naar algemene zaken als tewerkstelling en het helpen van hulpbehoevende mensen, maar verder kon u geen details over het verkiezingsprogramma meegeven, dit terwijl u anderen moest aansporen om voor uw partij te stemmen. Zo kon u zelfs niet aangeven sinds wanneer de fractie "PML-Q" afzonderlijk opereert of zich afscheurde van de "PML" (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.17). Zo gaf u weliswaar de naam van de "PML-Q"-kandidaat die u in uw regio steunde, Raja Babur, evenals twee andere mensen uit Faisalabad. U slaagde er niet in om met uitzondering van de kandidaat voor het premierschap, zijnde Chaudhry Pervaiz Elahi, nog namen te geven van nationale leiders van uw partij (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.17). Zo kon u evenmin aangeven hoeveel zetels uw partij heeft in het Nationale parlement (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.18). U gaf enkel van de plaatselijke kandidaat Raja Babur aan dat die niet had gewonnen.

U legt van uw politieke activiteiten trouwens geen enkel begin van bewijs voor. Op basis van bovenstaande vaststellingen moet het CGVS dan ook oordelen dat uw betrokkenheid bij de

partij "PML-Q" ongeloofwaardig is, zelfs indien aan uw betrokkenheid bij "PML-Q" nog geloof moet worden gehecht dient te worden opgemerkt dat de graad van uw politiek activisme dermate beperkt was (op lokaal gebied en in de tijd) waardoor uw beweerde problemen met de Pakistaanse overheid en de "PPP" op nationaal niveau ongeloofwaardig zijn. Dit wordt nog bevestigd door onderstaande vaststellingen.

U stelde immers dat u door de PPP en de Pakistaanse overheid zou worden gezocht en dat u valselijk in een FIR werd beschuldigd in verband met het incident op de dag van de verkiezingen. Het CGVS moet vooreerst vaststellen dat u ter staving van deze bewering geen enkel document of ander begin van bewijs kan voorleggen. U legde geen kopie neer van het FIR, hoewel u verklaarde dat uw vriend B.(...) in Pakistan over een kopie zou hebben beschikt. Bovendien hebt u zelf het FIR waarin uw naam zou staan vermeld niet gezien (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.18). U bleek verder ook niet de naam te kennen van de persoon van wiens moord u zou beschuldigd zijn (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.19). U gaf aan dat uw naam in de krantenartikels over dit incident was vermeld. Maar ook daarvan kon u geen exemplaar, noch een kopie, voorleggen (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.19). Uw documenten zouden in België gestolen zijn maar u kan hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen. Hoe dan ook, het CGVS stelt vast dat u nog een jaar of anderhalf jaar na het opstellen van het FIR in Pakistan verbleef, in de stad Karachi, waar u als dagarbeider werkte en dus deelnam aan het openbaar leven (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.19 en 20). Ook dat is bevreemdend en doet enigszins afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van de Pakistaanse overheid en/of de "PPP".

Tenslotte verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Verklaring DVZ 30 juni 2010) en in eerste instantie ook ten aanzien van het CGVS dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.19). Het is niet geloofwaardig dat u enerzijds door de Pakistaanse overheid op actieve wijze zou worden gezocht en dat u anderzijds het risico nam Pakistan te verlaten gebruik makende van uw eigen paspoort. Nadien wijzigde u uw verklaringen ten aanzien van het CGVS, stellende dat u niet precies weet met welk paspoort u Pakistan verliet, hetgeen evenmin geloofwaardig is gezien de huidige strenge en individuele controles die gebeuren op de Internationale luchthavens. U kon bovendien niet aangeven met welke maatschappij u vloog, waar u een transit maakte naar Italië en met welk visum u zou hebben gereisd, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig onderuit haalt (zie gehoorverslag CGVS 08/07/2010 p.10 en verder). U legde evenmin een identiteitsdocument voor, waardoor deze niet kan worden gecontroleerd. U komt gezien bovenstaande opmerkingen niet in aanmerking voor de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In twee middelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de "artikelen" (sic) 195, 196, 197, 198, 199 en 203 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (proceduregids), van het artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (procedurerichtlijn), van de zorgplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur. In een eerste middel met betrekking tot de vluchtelingenstatus zet verzoeker uiteen dat onjuiste verklaringen op zich een onvoldoende reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren. Hij verwijst naar de aangehaalde "artikelen" uit de proceduregids. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout begaat door de voor verzoeker meest nadelige interpretatie te weerhouden. Met betrekking tot de laattijdigheid van zijn asielaanvraag stelt verzoeker dat hij heel eerlijk was en verklaarde dat hij reeds langer in het Rijk verbleef, maar niet wist hoe de asielpcedure functioneerde. Het feit dat hij dit eerlijk toegaf bewijst volgens verzoeker dat hij radeloos was, anders had hij dit gewoon verborgen gehouden, aangezien er toch geen bewijs van

bestaat. Bovendien voelde verzoeker zich veilig in België aangezien de PPP hem zeker en vast niet tot hier zou komen opzoeken.

Verzoeker benadrukt dat zijn politiek profiel eerder beperkt was. Hij oppert dat de exacte datum van de verkiezingen niet zo belangrijk is omdat hij niet langer als mechanieker werkte maar volop bezig was met de campagne. In deze context moet elke dag gebruikt worden, of het nu zondag of woensdag is (sic). Volgens verzoeker heeft hij wel degelijk een reden opgegeven waarom hij niet ging stemmen, namelijk omdat hij bezig was met *“kleine regelingen als een tent met tafel, enz, of water”* en omdat hij de kans niet kreeg om te stemmen wegens het incident, maar deze redenen werden niet in de bestreden beslissing weergegeven.

Zijn beperkte kennis over het programma van PQL verklaart verzoeker doordat hij niet eens weet wat een programma is. Hij moeste enkel langs de huizen van de mensen gaan om vragen te stellen, maar niet om politieke debatten te houden. Hij kan wel iets vertellen over de prioriteiten van de partij en het is logisch dat hij meer aandacht vestigt op wat hij zelf belangrijk acht. Hij kon wel lokale vertegenwoordigers noemen. Verzoeker besluit dat, indien de verwerende partij op correcte wijze een evenwicht had gezocht tussen de algemene achtergrond van verzoeker en het groot aantal correcte antwoorden, ze een heel andere evaluatie gemaakt zou hebben van het politiek profiel van verzoeker.

Verzoeker vervolgt dat de gegrondheid van een asielaanvraag ook kan voortvloeien uit een samenhangend en geloofwaardig relaas en verwijst hiervoor naar een Raad van State-arrest. Hij verwijst tevens naar het principe uit het nieuwe artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Hij gaf een uitleg waarom hij zijn asielaanvraag zo laat indiende en waarom hij tot op heden geen documenten kan voorleggen. Zijn relaas is niet in strijd met algemeen bekende feiten. Aangezien verzoeker een samenhangend relaas bracht, is een begin van bewijs niet noodzakelijk.

Verzoeker stelt dat hij niet anderhalf jaar, doch slechts 6 à 7 maanden in Karachi verbleef. Tevoren verbleef hij gedurende twee maanden in een dorp op 70 km van Faisalabad en daarna 3 maanden in Lahore. Hij vreesde de politie, de PPP en de familieleden van de vermoorde personen en kan geen bescherming krijgen van de Pakistaanse overheid aangezien hij deze niet vreest.

Verzoeker verwijst naar de aanbevelingen van een colloquium in Michigan en naar artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Hij oppert dat zijn aandacht er helemaal niet op gevestigd werd dat er een onderzoek betreffende het intern vluchtalternatief aan de gang was. De verwerende partij kan er dus niet van uitgaan dat verzoeker zonder problemen in Karachi verbleef en bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging koestert.

Verzoeker beweert dat hij niet weet wat er met zijn paspoort is gebeurd. Hij wijst erop dat de verwerende partij de corruptie niet kan ontkennen en stelt dat met geld alle controles te omzeilen zijn. Verzoeker citeert op dit punt een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie en besluit dat er eigenlijk enkel stereotiepe motieven werden gehanteerd en weinig werd gevraagd over de essentie van het relaas, met name het gevecht en de wijze waarop zijn ouderlijk huis werd lastiggevallen. Verzoeker haalt het verslag aan van de Senaatscommissie waarin de nieuwe asielprocedure werd geëvalueerd en herhaalt dat niet alle elementen in acht genomen werden, dat de motivering van de beslissing niet deugdelijk is. In subsidiaire orde vraagt hij de erkenning als vluchteling.

In een tweede middel, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker onder verwijzing naar de procedurerichtlijn en de proceduregids dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie werd gehanteerd. Er werd geen Subject Related Briefing opgevraagd of neergelegd. Uit de objectieve informatie die door verzoeker aan het verzoekschrift werd toegevoegd, blijkt dat de verkiezingen plaatsvonden op 18 februari, dat er kleine gevechten plaatsvonden voor en tijdens de verkiezingen én dat de situatie in Faisalabad en Karachi gevaarlijk is zodat een onderzoek naar de situatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet had kunnen geschieden. Verzoeker stelt dat de motivering op dit punt gebrekkig is en vraagt de subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker kan de verwerende partij uit het feit dat verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is niet afleiden dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een document toe van een commissie verbonden aan de Europese Unie, die de verkiezingen in Pakistan heeft geobserveerd en een afdruk van een internetartikel over geweld in de provincie Punjab.

2.2. In acht genomen dat verzoeker in wezen in beide middelen inhoudelijke kritiek levert op de inhoud van de motivering, worden deze middelen, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. Beide middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. De omschrijving

“beginsel van behoorlijk bestuur” is te vaag om ontvankelijk te zijn en verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omschrijft, zou geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.4. Voor zover verzoeker de schending van de proceduregids aanvoert, merkt de Raad op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State voortvloeit dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700).

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in de middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Samengevat is de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds gebaseerd op het feit dat verzoeker door zijn laattijdige asielaanvraag zijn nood aan internationale bescherming relativeert en anderzijds op de vaststelling dat verzoekers politieke profiel weinig geloofwaardig overkomt en hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt ter staving van zijn relaas.

2.7. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en met bewaarde spoed een asielaanvraag indient. Met zijn betoog dat hij eerlijk toegaf dat hij eerder op het grondgebied toekwam en zijn verklaring dat hij niet wist hoe de asielprocedure functioneerde, weerlegt verzoeker de terechte vaststelling uit de bestreden beslissing niet dat hij pas meer dan een maand na zijn beweerde aankomst op het Belgisch grondgebied een asielaanvraag indiende. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker na dergelijke periode niet sneller informatie had kunnen bemachtigen. Daarenboven wijst de Raad op de gegevens van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker op 25 juni 2010 door de politie werd opgepakt toen hij kledij verkocht in een kraampje op de markt van Thuin, alvorens hij werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Vottem alwaar hij een bevel betekend kreeg om het grondgebied te verlaten. Pas vanuit het gesloten centrum diende verzoeker op 28 juni 2010 zijn asielaanvraag in (stuk 9, Rapport administratief de controle d'un étranger, annexe 26). Deze gegevens, die door verzoeker geenszins worden tegengesproken of weerlegd, wijzen erop dat verzoekers verblijf op het grondgebied wellicht eerder een economische dan een asielrechtelijke finaliteit had. Hieruit kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat er vermoedens bestaan dat verzoeker om andere redenen naar België is gekomen.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn identiteit te bewijzen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 3). Ook met betrekking tot zijn reisweg kan verzoeker niet het minste stavingsstuk voorleggen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 10-13). Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat zijn tas gestolen werd toen hij op een bank lag te slapen, waardoor hij alle documenten is kwijtgeraakt. Blijkbaar werd van deze diefstal, zelfs na zijn asielaanvraag, nooit aangifte gedaan. Wanneer hem vervolgens ter terechtzitting werd gevraagd of hij kan verduidelijken wanneer hij exact in België is toegekomen, blijkt hij niet in het minst bij machte zijn binnenkomst op het grondgebied van het Rijk in de tijd te situeren. Het ontbreken van stukken die zouden toelaten verzoekers identiteit en/of reisweg te verifiëren, zonder aanvaardbare verklaring hiervoor, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas (RvS 5 juni 2001, nr. 96.146; RvS 15 juli 1992, nr. 40.037). Zijn verklaringen ter terechtzitting en de stelling uit zijn verzoekschrift dat hij niet weet wat er met zijn paspoort gebeurd is en dat de controles tijdens de reis door middel van corruptie zouden zijn omzeild, doen zijn geloofwaardigheid verder op de helling staan. Blijkens het administratief dossier bevestigde verzoeker immers dat hij met zijn eigen paspoort gereisd heeft, maar niet wist of er al dan niet een visum in was aangebracht (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 11). Gelet op het individuele karakter van de controles op de luchthavens is het weinig aannemelijk dat verzoeker erin geslaagd is zijn eerste internationale vliegreis (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 4) te maken zonder van al deze essentiële gegevens minimaal op de hoogte te zijn.

2.10. Verzoekers uiteenzetting over zijn beperkte politieke profiel is niet bij machte de vaststellingen dienaangaande uit de bestreden beslissing te doen wankelen. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker dat hij supporterde voor Raja Babur, die bij de verkiezingen als parlamentslid opkwam voor de Q-league (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 14). Verzoeker kon echter de verkiezingen niet in de tijd situeren. Zijn onduidelijke verklaringen over zijn werkzaamheden en de dagen van de week nemen niet weg dat het uiterst vreemd is dat hij, gelet op zijn rol als supporter, niet exact weet op welke dag de verkiezingen plaatsvonden. Bovendien stelt hij zelf niet te zijn gaan stemmen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 15). Verzoekers verklaringen waarom hij niet ging stemmen, namelijk omdat hij zich met andere "*regelingen*" onledig hield en door het incident, overtuigen geenszins. Daarbij komt dat hij het partijprogramma niet kent, op wat algemeenheden na, dat hij niet weet wanneer de Q-league zich afscheurde en dat hij in het duister tast over het aantal zetels dat zijn partij in het parlement heeft (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 17-18). Van iemand die beweert voor een bepaalde kandidaat te supporteren en hiervoor bij de mensen langs moet gaan en op grond van deze politieke activiteiten beweerd vervolgd te worden, mag worden verwacht dat hij van deze gegevens beter op de hoogte is. Het feit dat verzoeker wel enkele dingen kon opsommen die voor hemzelf prioritair waren en enkele vertegenwoordigers van de partij kon noemen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoeker beweert dat, wanneer een correct evenwicht zou zijn gezocht tussen de achtergrond van verzoeker en het groot aantal correcte antwoorden, men een andere evaluatie gemaakt zou hebben van het politiek profiel van verzoeker. Het is echter bij uitstek in het licht van verzoekers vermeende achtergrond als supporter van een kandidaat van de PML-Q-league dat zijn beperkte kennis van deze partij uiterst ongeloofwaardig overkomt. Verzoeker blijft in gebreke concreet aan te duiden op welke vragen hij een antwoord gaf dat toelaat te besluiten dat hij wel degelijk politiek geëngageerd was, zoals hij beweert. De commissaris-generaal kon op grond van de gedane vaststellingen rechtsgeldig besluiten dat verzoekers politieke profiel weinig geloofwaardig was.

2.11. Verzoeker heeft zijn asielaanvraag niet gestaafd met enig begin van bewijs. Zoals eerder gesteld, kunnen verklaringen inderdaad mogelijks een voldoende bewijs vormen van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze geloofwaardig zijn. De Raad ziet echter niet in hoe verzoeker kan ontheven worden van zijn bewijslast, zoals hij lijkt te poneren. Hij heeft immers geenszins voldaan aan

de in het nieuwe artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet omschreven voorwaarden. Dit artikel, ingevoegd door de wet houdende diverse bepalingen van 28 april 2010, bepaalt het volgende:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker eerder weinig ijver aan de dag legt om contact te houden met mensen uit Pakistan (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 4), dat hij zijn asielaanvraag met geen enkel stuk kan staven en niet geneigd lijkt documenten op te vragen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 19), dat hij een weinig aannemelijk relaas vertelt én behoorlijk lang getalmd heeft alvorens zijn asielaanvraag in te dienen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Bijgevolg is er voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen reden om verzoekers verklaringen geloofwaardig te achten.

2.12. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te beweren, vormt het zogenaamde ‘intern vluchtalternatief’ zoals geconsolideerd in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen motief van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel aangehaald dat het bijzonder vreemd is dat verzoeker, die beweert in een FIR als beschuldigde te zijn aangewezen naar aanleiding van een verkiezingsincident, die ook beweert door de politie en de PPP te worden gezocht (stuk 8, Vragenlijst, p. 2) en waarover krantenartikels zouden zijn verschenen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 19), blijkbaar gedurende anderhalf jaar elders in Pakistan kon deelnemen aan het maatschappelijke leven. Deze gegevens ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat louter uit het feit dat hij zonder problemen in Karachi verbleef afgeleid werd dat er een intern vluchtalternatief bestond en verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koestert.

2.13. Verzoekers betoog, gesteund op een verwijzing naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie waaraan trouwens geen precedentswaarde kan worden toegedicht, dat er onvoldoende onderzoek zou zijn verricht en niet voldoende gepeild werd naar de essentie van het relaas, komt neer op een omkering van de bewijslast in asielzaken en kan niet worden bijgetreden. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle belangrijke elementen en feiten vermeldt bij zijn asielaanvraag. Het al dan niet uitgebreid karakter van het verhoor biedt hiervoor geen verklaring (RvS 15 oktober 2002, nr. 111.527). Zoals hierboven uitvoerig uiteengezet, heeft verzoeker geen bewijs geleverd van de beweerde vervolgingsfeiten.

2.14. Ter terechtzitting benadrukt de raadvrouw van verzoeker dat de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd omdat er onvoldoende onderzoek is verricht. Verzoeker voert hierbij artikel 8.2 van de procedurerichtlijn aan, maar blijft in gebreke de rechtstreekse werking van deze bepaling uit de procedurerichtlijn aan te tonen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat het verzoeker in het kader van zijn medewerkingsplicht toekwam, om verdere gegevens in verband met het incident bij zijn ouderlijk huis aan te leveren. Het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Hij had immers zelf aangegeven dat dit in een krantenartikel is verschenen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 08/07/2010, p. 19), waardoor geacht kan worden dat verzoeker hierover bijkomende informatie kan verstrekken. De Raad stelt vast dat er geen enkele reden is om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan wegens een gebrek aan onderzoek.

2.15. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming merkt de Raad op dat ook wat dit aspect betreft, de bewijslast bij de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij

beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegevens heeft aangebracht die de commissaris-generaal zouden nopen om een Subject Related Briefing op te vragen of neer te leggen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de situatie in Faisalabad en Karachi gelijkgesteld kan worden met een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een rapport toe van de Europese Commissie over de verkiezingen in Pakistan en een artikel over de escalatie van geweld in de provincie Punjab. Daargelaten de vraag of deze gegevens zouden toelaten te besluiten dat er in Pakistan een situatie bestaat zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wat de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting trouwens ontkent, stelt de Raad vast dat verzoeker deze gegevens helemaal niet betreft op zijn persoonlijke situatie.

2.16. Er werd geen schending van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden derhalve niet geschonden

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN